

๑๕๗

暮兰舟

มู่หลานโจว

เขียน

ย้วยยี่ชนะเลิศ

แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์ดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผ่านไปแล้วสองเล่มกับ *ย้อนเวลา
กลับไปก่อนสามิจะถูกตอน* ครบรสทั้งตื่นเต้น ลุ้นระทึก ตลก และ
ซาบซึ้งใจเลยใช่ไหมล่ะคะ

วังต้าเซียพระเอกของเราเติบโตขึ้นมาก จากเด็กหนุ่มวัย 14 ปี
ที่เกะกะระรานจนได้ฉายาหนึ่งในสี่ภัยพิบัติแห่งเป่ย์เจิง กลายเป็น
คนเอาการเอางาน จริงจังทั้งยังจริงจังกับเวย์ไฉ่เวย์ไฉ่ไม่เปลี่ยนแปลง
หน้าซำยังสารภาพรักกับเวย์ไฉ่เวย์ไฉ่แล้วด้วย

แม้เวย์ไฉ่เวย์ไฉ่จะปฏิเสธคำสารภาพรักอย่างเด็ดขาด แต่ในใจ
ของนางนั้น วังต้าเซียคือสามิที่นางรักสุดหัวใจมาตั้งแต่ชาติที่แล้ว
มีหรือจะไม่ห่วงไหม นางเพียงแค่อะเวลาที่เหมาะสม และรอวังต้าเซีย
เป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่านี้เท่านั้นเอง

ระหว่างที่เรื่องรักของทั้งคู่ยังไม่มีจุดลงเอย ก็เกิดเหตุการณ์
ระทึกขวัญขึ้นระหว่างที่เหล่าองค์กรลับเสือแพรทำคดีลัทธิบัวขาว ลัทธิ
ที่เป็นต้นเหตุให้เกิดวิกฤตการณ์ปีเกิงชวี ซึ่งพลิกผันชีวิตผู้คนไป
มากมายเมื่อสิบปีก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัวของเวย์ไฉ่เวย์ไฉ่

มาติดตามกันต่อนะคะว่าวังต้าเซีย เว่ยไฉ่เวย์ไฉ่ ลู่อิง และติงอู
จะแก้ไขสถานการณ์ที่กำลังคับขันขึ้นเรื่อยๆ นี้อย่างไร รีบพลิกหน้า
ต่อไปได้เลยค่ะ

๑๕๗

จบหน้า

“ไม่รู้จับหรือ” วังต้าเซียใช้สองนิ้วคืบเข้มนที่ปักอยู่บนหน้าผากของ
อู่เตียนย่งแล้วหมุนเบาๆ

“อ้าก!” อู่เตียนย่งรู้สึกราวกับกะโหลกศีรษะจะถูกกระชากหลุด
ออกมาจากหัวทั้งเป็น “ไม่รู้จริงๆ ข้าไม่กล้าปิดบังหรอก ข้าไม่รู้เรื่อง
นั้นจริงๆ แต่ข้ารู้ว่าอาวุธไฟของหวังกงฉ่างไปอยู่ที่คลังใต้ดินร้านวานฮั่ว
โดยไม่มีใครพบเห็นได้อย่างไร...ขอร้องละ อย่าหมุนเข้มนอีกเลย! ข้า
รู้อะไรจะบอกให้หมดเลย!”

วังต้าเซียหยุดมือ “รีบพูดมา!”

อาวุธไฟถือเป็นยุทธปกรณ์สำคัญของแผ่นดิน เรื่องนี้สำคัญ
ยิ่งกว่าการจับกุมจำคุกเวียนผู้เป็นประมุขลัทธิเสียอีก

อู่เตียนย่งเจ็บปวดจนเหงื่อท่วมตัว “ดิ่งเข้มนี่ออกไปที!”

วังต้าเซีย “พูดจบแล้วจะดิ่งให้ หากปิดบัง ข้าจะเพิ่มให้อีกเข้มน”

อู่เตียนย่งได้แต่กัดฟันทนความเจ็บปวดเล่าไปตามจริง

หวังกงฉ่างคือหัวใจสำคัญแห่งแสนยานุภาพกองทัพต้าหมิง
ในการผลิตอาวุธสำหรับต่อต้านกองทหารม้าทางเหนือและโจรสลัด
วอไควทางใต้

ดังนั้นการเบิกจ่ายอาวุธไฟจึงต้องผ่านการพิจารณาและตรวจสอบหลายขั้นตอน ถึงจะแจกจ่ายไปยังกองกำลังแต่ละแห่งได้ จำนวนที่เบิกต้องตรงกับบัญชีทุกเดือน อีกทั้งผู้บังคับบัญชาก็ยังต้องตรวจสอบสภาพและจำนวนอาวุธไฟของผู้ใต้บังคับบัญชาทุกเดือน ผู้บังคับบัญชาที่เข้มงวดบางคนถึงกับสุ่มตรวจทุกวัน เพื่อป้องกันไม่ให้ทหารแอบนำอาวุธไฟไปขายแลกเงิน จนหลุดลอดไปถึงมือชาวบ้านหรือข้าศึก

ด้วยการกำกับดูแลที่เข้มงวด ตรวจสอบและถ่วงดุลกันเองเช่นนี้ ย่อมสุดที่ลัทธิบัวขาวจะหาช่องโหว่ได้

ทว่าอาวุธไฟจำนวนนี้ก็มาจากหวังกงฉ่างจริง ๆ

หวังกงฉ่างผลิตอาวุธไฟใหม่ทุกวัน เฉลี่ยแล้วแต่ละวันต้องใช้ดินปืนถึงสี่พันจิน การหล่ออาวุธไฟต้องทำด้วยความละเอียดประณีต หากผิดพลาดเพียงนิดเดียวอาจเกิดระเบิดใส่ตัวเองทำร้ายกองทัพดำหึงได้ และเนื่องจากอาวุธไฟเกือบทั้งหมดเป็นงานทำมือ จึงเกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย ดังนั้นก่อนออกจากโรงงาน ช่างฝีมือต้องวัดขนาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากพบตำหนิหรือข้อบกพร่องก็จะคัดทิ้งแล้วนำกลับไปหลอมใหม่ทันที

อาวุธไฟที่ผ่านเกณฑ์จะถูกประทับตราหมายเลข แล้วจึงนำไปแจกจ่ายให้กองทัพ หมายเลขนี้สามารถระบุตัวผู้ถือครองและผู้ผลิตได้ เพื่อสะดวกในการกำกับดูแล ดังนั้นการจะลักลอบนำอาวุธไฟจำนวนมากออกจากหวังกงฉ่างจึงยากมาก แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

ส่วนอาวุธไฟที่ไม่ผ่านเกณฑ์ แม้จะมีการลงบัญชีแต่การจัดการกลับหละหลวม กองรวมกันอยู่ในคลังเพื่อรอถอดชิ้นส่วนแล้วโยนเข้าเตาหลอมใหม่ ไม่มีใครสนใจสอบถาม

ลัทธิบัวขาวจึงพุ่งเป้าไปที่อาวุธไฟไม่ผ่านเกณฑ์ซึ่งไร้คนดูแลเหล่านี

พวกมันซื้อตัวช่างฝีมือที่รับผิดชอบตรวจสอบอาวุธไฟ เวลาตรวจสอบก็ชี้กว้างเป็นม้า¹ แอบถอดชิ้นส่วนออกสักชิ้นสองชิ้น เปลี่ยนอาวุธไฟที่ใช้งานได้ปกติให้กลายเป็นของเสียที่มีข้อบกพร่องร้ายแรง แล้วส่งเข้าคลังของเสีย

คนของลัทธิบัวขาวใช้เงินและวิธีการต่างๆ จนได้เข้าไปเป็นคนงานแบกหามในคลังของเสีย ผู้ดูแลคลังของเสียเป็นขี้เมา มี 'หนู' เข้ามาอยู่ในคลังแล้วก็ยังไม่รู้เรื่อง คนงานของลัทธิบัวขาวจึงแอบนำอาวุธไฟออกไปหลังจากที่ 'ของเสีย' ถูกส่งเข้าคลัง

เมื่อนำอาวุธไฟออกมาได้แล้ว ช่างฝีมือก็จะนำชิ้นส่วนมาประกอบกลับคืน กลายเป็นอาวุธไฟที่ใช้งานได้ปกติ จากนั้นจึงขนไปเก็บในคลังใต้ดินของร้านวานฮั่ว

เนื่องจากมีการกำหนดขีดจำกัดความเสียหายในแต่ละเดือนไว้ หากตัวเลขสูงเกินไปอาจเป็นที่สงสัยของทางโรงงาน ลัทธิบัวขาวจึงไม่กล้าตะกรุมตะกราม นำออกมาทีละน้อยแค่เดือนละสิบกว่ากระบอกเหมือนมดย้ายรัง สะสมไปเรื่อยๆ

เริ่มจากน้อยกลายเป็นมาก ไม่ทันไรก็ผ่านไปห้าปี ลัทธิบัวขาวสะสมได้ไม่น้อย ยัดใส่ปะปนไปกับสินค้าทยอยขนออกจากรถเป่ยจิง

วังต้าเซี่ยจดชื่อช่างฝีมือและคนงานที่เป็นคนของลัทธิบัวขาว แล้วส่งให้ห้องครักษ์เสื้อแพร “ไปรวบตัวพวกมันคืนนี้เลย เพื่อไม่ให้ราตรีเนิ่นนานความฝันจะวายจนพวกมันหนีไปได้”

วังต้าเซี่ยดึงเข็มที่หน้าผากของอู๋เตียนย่งออก

อู๋เตียนย่งพูดเสียงสั่น “ขอบคุณ”

¹ หมายถึง ใช้อำนาจบาตรใหญ่บิดเบือนความจริง บังคับให้ผู้อื่นคล้อยตามความเท็จ

“คำถามต่อไป” วังต้าเซี่ยถาม “สองปีมานี้มีอาวุธไฟหลุดออกไปทั้งหมดเท่าใด ส่งไปที่ไหนบ้าง ของอยู่ในคลังของเจ้า อย่าบอกนะว่าไม่รู้”

อู่เตียนย่งตอบ “เดิมทีอาวุธออกจากคลังแล้วก็ไม่ใช่ธุระของข้า ท่านประมุขจะให้ใคร ข้าจะกล้าปากมากได้อย่างไร ทว่าประมุขจำวเลี่ยนเป็นคนมักใหญ่ใฝ่สูง มักพูดเสมอว่ายศถาบรรดาศักดิ์หาได้มีมาแต่กำเนิด เขาไม่พอใจที่ลัทธิบัวขาวต้องพึ่งพาบารมีอันต่ำทราม จึงพยายามยุยงให้ตำหมิงและอันต่ำทรามรบกันเพื่อหาประโยชน์จากความขัดแย้ง เขาหวังให้เกิดสงครามใหญ่เหมือนวิกฤติการณ์ปีเกิงชวีเมื่อสิบปีก่อน ยิ่งแผ่นดินวุ่นวายยิ่งดี

“จากนั้นเขาก็จะนำลัทธิบัวขาวหลอกลวงชาวบ้านที่สิ้นหวัง ยึดครองเมืองตั้งตนเป็นฮ่อง หรืออาจถึงขั้นรวมแผ่นดินขึ้นครองราชย์เป็นฮ่องเต้ ดังนั้นข้าคิดว่าด้วยความทะเยอทะยานของเขา อาวุธพวกนี้น่าจะถูกส่งไปให้เถียนหวิว หนึ่งในสี่ฉนวนโถว เพื่อฝึกกองกำลังเดนตาย ท่านประมุขคิดการใหญ่ พึ่งพาอันต่ำทราม แต่ก็ระแวงอันต่ำทราม ย่อมไม่ยอมมอบอาวุธชั้นดีพวกนี้ให้อันต่ำทรามแน่

“ดังนั้นข้าคิดว่าอาวุธไฟต้องยังอยู่ในมือของลัทธิบัวขาวแน่นอน”

อู่เตียนย่งอ้อนวอนวังต้าเซี่ย “ขอรับรองละ ดิงเซ็มออกเถอะ ข้าปวดจนจะบ้าตายอยู่แล้ว คนบ้าไม่มีประโยชน์กับองค์กรข้าเสียแพรรหอก ขอแค่ไว้ชีวิตข้า ให้ข้าฆ่าข้ากิน ข้ายินดีรับใช้ราชสำนัก ร่วมมือกับองค์กรข้าเสียแพรรตามหาเถียนหวิว นำอาวุธที่หายไปกลับคืนมาให้ครบ และกวาดล้างลัทธิบัวขาว”

อู่เตียนย่ง ‘คนขายชาติ’ ผู้นี้ช่างเป็นคนประเภทที่ใครให้ประโยชน์ก็ยอมรับเป็นมารดาจริง ๆ การเปลี่ยนจาก ‘คนขายชาติ’ มาเป็น

‘คนทรยศลัทธิ’ ทำได้ง่ายดายเพียงแค่ขยับริมฝีปาก

แม้วังต้าเซี่ยจะเกลียดชังอู่เตียนย่งเข้ากระดูกดำ แต่ตอนนี้ก็ตระหนักถึงความสำคัญของอีกฝ่ายในการช่วยองค์กรฯ เลื้อยแพร่กวาดล้างลัทธิบัวขาวและตามทวงอาวูซไฟคืน

ทว่าวังต้าเซี่ยไม่กล้าเชื่อคำพูดของอู่เตียนย่งทั้งหมด เจ้าหมอนี้เป็นพวกนกสองหัว กลับกลอกยอมจำนนง่ายเกินไป

นอกรถม้า ดิงอู๋ลอบคำนวณตัวเลขในใจ หากยกย้ายเดือนละสิบห้ากระบอ กหนึ่งปีสิบสองเดือนก็หนึ่งร้อยแปดสิบกระบอ กห้าปีอย่างน้อยก็เก้าร้อยกระบอ ก!

ในคลังอาวูซขององค์กรฯ เลื้อยแพร่ยังมีอาวูซไฟไม่ถึงเก้าร้อยกระบอ กด้วยซ้ำ จำนวนมหาศาลขนาดนี้ หากเป็นจริงดังที่อู่เตียนย่งว่า ถ้าต้าหมิงเปิดศึกใหญ่กับอันต๋าห่านอีกครั้งจนแผ่นดินโกลาหล อาศัยอาวูซไฟเก้าร้อยกระบอ กนี้ลัทธิบัวขาวก็สามารถยึดเมืองตั้งตนเป็นอ่องได้จริง ๆ

ประมุขจ้าวเวียนไม่ได้ฝันกลางวัน เรื่องแบบนี้มีโอกาสเกิดขึ้นได้

ดิงอู๋ริบเขียนข้อความใส่กระดาษแผ่นหนึ่ง ให้องค์กรฯ เลื้อยแพร่ส่งให้วังต้าเซี่ย

วังต้าเซี่ยอ่านจบก็ดิ่งเซ้มเล่มเล็กออกจากจุดชีพจรบนศีรษะของอู่เตียนย่ง พูดว่า “ขอแค่เจ้าจริงใจร่วมมือกับองค์กรฯ เลื้อยแพร่ เราจะไม่เอาความย้อนหลัง แต่ถ้าโกหกแม้แต่คำเดียว รับรองว่าเซ้มทั้งหมดนี้จะกลับไปปักที่เดิมครบทุกเล่ม”

ในกระดาษดิงอู๋ลอบก็ให้วังต้าเซี่ยดิ่งเซ้มออก อย่าทำให้อู่เตียนย่งเป็นบ้าหรือพิการ เก็บเอาไว้วันหน้ายังมีประโยชน์ให้ใช้สอย

พอเข็มพันจากคิระชะ ความเจ็บปวดก็อันตรธานหายไปทันที
อู่เตียนย่งรู้สึกเหมือนวิญญูณกลับสู่ร่าง มือเท้าหายเกร็งกระตุก
สบายตัวเหลือประมาณ

ทันใดนั้นภาพตรงหน้าก็มีดมืด กลับเข้าสู่ห้วงนิทรอีกครั้ง

“นี่!” วังต้าเซียตบหน้าอู่เตียนย่ง “ตายแล้วหรือ”

ติงอูเดินเข้ามาใกล้รถม้า อังใต้จมูกของอู่เตียนย่ง “ยังไม่ตาย
เมื่อครู่บันเซียใช้เข็มเงินชุบน้ำยา แท่งกระตุ้นจุดชีพจรเพื่อปลุกให้ตื่น
ร่างกายเขาถึงขีดจำกัดแล้ว แต่หลานเคออีเมิงยังไม่หมดฤทธิ์ ย่อม
ต้องหลับอีกเป็นธรรมดา”

ดีที่ได้ข้อมูลสำคัญมาแล้ว

วังต้าเซียส่งบันทิกปากคำในห้องครักษ์เลื้อแพร เร่งนำส่งถึงมือ
ลูปิงภายในคืนนั้น

ลูปิงถูกองครักษ์ปลุกขึ้นมากลางดึก พอทราบข่าวว่ามีอาวรุไฟ
อย่างน้อยเก้าร้อยกระบอกหลุดลอดออกไปจากห้วงกงฉาง อาการ
ก็กำเริบขึ้นมาทันที!

เรื่องนี้น่ากลัวยิ่งกว่าการรู้ว่าเก้าแก้วคือจ้าวเจวียนประมุข
ลัทธิบัวขาวเสียอีก

อาวรุไฟเก้าร้อยกระบอก ผู้คนนับหมื่นนับพันอาจตายเพราะมัน
เมื่อเทียบกันแล้ว เรื่องที่ประมุขจ้าวเจวียนใช้ทางลับหลบหนี กลายเป็น
ปลาลอดตอวนไม่พบร่องรอยแล้วกลายเป็นเรื่องจ้อยไปเลย

คนที่เคยป่วยเป็นโรคลมปัจจุบันต้องระวังเรื่องอดนอนและ
กระทบกระเทือนจิตใจที่สุด คราวนี้ลูปิงเผชิญทั้งสองอย่าง อาการ
จึงกำเริบจนนอนตัวแข็งที่อยู่อยุ่นเตียง องครักษ์รีบหีบยาลูกกลอน

ทะลวงชีพจรเปิดทวารมาละลายน้ำแล้วป้อนให้ลูंपึ่อย่างคล่องแคล่ว

ลูंपึ่อาการดีขึ้นเล็กน้อย พู่ว่า “ลูंपึ่อยู่ที่นี่ที่เซตเป่ยเจิง หวังกงฉ่างอยู่มุ่มตะวันตกเฉียงใต้ ระยะทางไกลกัน อย่าให้เสียเวลา ข้าจะนำคนไปจับกุมช่างฝีมือกับคนงานของลัทธิบัวขาวที่หวังกงฉ่าง ด้วยตัวเอง”

องครักษ์หักท้วง “แต่ร่างกายของท่าน...อีกทั้งข้างนอกฝน ก็ตกหนัก”

“เอายาประจำตัวเข้าไป แล้วไปเชิญหมอหลวงซ่งมาด้วย” ลูंपึ่ ลุกจากเตียง “เร็วเข้า”

ตามคำสารภาพของอู่เต๋ียนย่ง ช่างฝีมือกับคนงานพักอยู่ในซอย ซวงเหออันใกล้กับหวังกงฉ่าง บ้านทั้งสองอยู่ห่างกันแค่ห้าหลัง ชาวบ้าน ในซอยซวงเหออันส่วนใหญ่สืบทอดวิชาช่างจากบรรพบุรุษ ทำงานใน หวังกงฉ่างกันมาหลายชั่วอายุคน บุตรสืบทอดอาชีพต่อกันมา

ตระกูลของช่างฝีมือทำงานในหวังกงฉ่างมาห้ารุ่น บรรพชนคง คาดไม่ถึงว่ารุ่นที่ห้าจะมีลูกหลานเนรคุณ ททรยศต่อหวังกงฉ่างเช่นนี้

ส่วนคนงานเป็นคนต่างถิ่น ห้าปีก่อนหวังกงฉ่างรับสมัครคนงาน ทั่วไ้ เขาติดสินบนคนรับสมัครจึงได้แฝงตัวเข้าไปในคลังของเสียของ โรงงาน

สองคนนี้เป็นสัตว์ครึ่งคนเหมือนกัน ช่างฝีมือซึกวางเป็นม้า แจ้ง ของดีเป็นของเสีย หลังนำเข้าคลัง คนงานก็แอบนำติดตัวกลับบ้าน จากนั้นช่างฝีมือก็หาข้ออ้างไปเยี่ยมบ้านคนงานเพื่อซ่อมแซม ‘ของเสีย’ ให้ใช้งานได้ แล้วค่อยให้คนของร้านว่านฮั่วทำที่เป็นมาส่งของเพื่อรับ เข้าสู่คลังใต้ดิน

คนสองคน สี่มือ เวลาห้าปี อาวุธไฟได้มาตรฐานเก้าร้อย กระบอกถูกทยอยนำออกจากหังกงฉางทีละนัด สุดท้ายกลายเป็น ภัยคุกคามความมั่นคงของต้าหมิง

ลู่ปิ่งโกรธจนอยากจะฉีกเนื้อสองคนนั้นกินทั้งเป็น

ลู่ปิ่งนั่งรถม้าบัญชาการจับกุม สั่งให้คนปิดกั้นทางเข้าออกทั้งสองด้านของซอยซวงเหออันไว้ทั้งหมด จากนั้นแบ่งกำลังเป็นสองทาง แยกย้ายไปจับกุมคนงานและช่างฝีมือ

คนงานอ้างว่าเป็นชาวเปาติ่ง มณฑลเหอเป่ย์ เป็นพ่อม่าย ภรรยาตาย ไม่มีภาระผูกพัน มีคนจะติดต่อกำหนดให้ เขาก็ปฏิเสธ โดยอ้างว่ายังคิดถึงภรรยาที่ตายไป จึงครองตัวเป็นโสดมาตลอด

แต่ช่างฝีมือเป็นคนเมืองหลวงโดยกำเนิด มีลูก ภรรยา และคนชราอยู่พร้อมหน้า เป็นเสาหลักของครอบครัว

ลู่ปิ่งไปที่ชื่อของช่างฝีมือแล้วกล่าวว่า “จับมันแค่คนเดียว ไม่ต้องใช้ครอบครัวข่มขู่ คนที่สมคบกับลัทธิบัวขาวไม่มีศีลธรรม หรือความเป็นคนอะไรทั้งนั้น มันไม่สนใจความเป็นความตายของครอบครัวหรอก”

ลูกน้องรับคำสั่งแล้วแยกย้ายไป

เนื่องจากบ้านอยู่ใกล้กัน เพื่อไม่เป็นการแหวกหญาให้รู้ตื่น จึงต้องบุกจับพร้อมกันทั้งสองบ้าน

งานนี้เริ่มขึ้นท่ามกลางพายุฝน องค์กรภัยเสื้อแพรปิ่นกำแพง พังประตูหน้าต่างบุกเข้าไป พุ่งตรงไปยังเตียงนอน ลากตัวคนงาน และช่างฝีมือที่กำลังหลับสนิทขึ้นมาจากเตียง ยัดลูกเหวี่ยงเข้าใส่ปาก แล้วมัดมือมัดเท้า

ครอบครัวของช่างฝีมือสะดุ้งตื่นจากฝัน ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

ลูปิงเข้าไปในบ้านของคนงาน องค์กร์เสื้อแพรลากหีบใบหนึ่ง ออกมาจากใต้เตียง ภายในมีปืนไฟถึงห้ากระบอก ทั้งยังเป็นปืนคาบศิลา² แบบใหม่ล่าสุดที่หวั่งกงฉ่างสร้างเลียนแบบปืนของฝัวหลางจี³

ปืนไฟในอดีตส่วนใหญ่เป็นปืนคาบชุด ต้องใช้หินเหล็กไฟ จุดชนวนสายระเบิดก่อนแล้วค่อยเล็งศัตรู รอจนสายชนวนไหม้จนสุด จึงจะยิงออกไปได้

ปืนคาบศิลาแบบใหม่ไม่มีสายชนวน แคเหินยวโก กลไกหินเหล็กไฟในรังเพลิงก็จะกระทบกันจนเกิดประกายไฟไปจุดระเบิดดินปืน ส่งกระสุนพุ่งออกไป

ปืนคาบศิลาผลิตได้น้อย ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างลูปิงกับเจียจิ้งฮ่องเต้ ปัจจุบันมีเพียงหน่วยองค์กร์เสื้อแพรเท่านั้นที่ได้เปลี่ยนมาใช้ปืนคาบศิลาทั้งหมด แสดงให้เห็นถึงความล้ำค่าของมัน

จับได้ทั้งคนและของกลาง ดูท่าอยู่เตียนย่งจะไม่ได้โกหก คายความลับออกมาหมดเปลือกเหมือนเท้าวออกจากกระบอกไม้ไผ่

คนงานถูกอุดปากบังคับให้คุกเข้ากับพื้น แต่ใบหน้ากลับเบื่อนยิ้ม แวดตาเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน ไม่ได้กลัวเกรงลูปิงเลยแม้แต่น้อย

ลูปิงดึงลูกเหวเถาป่าออกจากปากคนงาน พุดเสียงเรียบนิ่ง “หัวเราไปเถอะ เตี่ยวเจ้าก็จะหัวเราไม่ออกแล้ว พาตัวไปคุกจ้าวอวีให้มันได้ลิ้มรส ‘ของดี’ ของเราหน่อย เจ้าเป็นคนของเซียวหุนเตียน ย่อมต้องรู้ที่อยู่ของนางแน่ เจอเซียวหุนเตียนก็เท่ากับเจอประมุขจ้าวเฉียน”

² ปืนไฟชนิดจุดชนวนด้วยการกระทบของหินเหล็กไฟโดยตรง มีความทันสมัยและใช้งานสะดวกกว่าปืนคาบชุด

³ หมายถึง ปรัตตเกส

คนงานถ่มน้ำลาย “พวกสุนัขรับใช้ราชสำนักอย่างพวกเจ้า อย่าหวังว่าจะล้วงข้อมูลอะไรจากปากข้าได้”

ลูปีงตอบ “จั้นหรือ ข้าจะคอยดู”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ผู้คุมคุกที่มีประสบการณ์ที่สุดขององค์กรฯ เลื้อแพรงก็รายงานว่ “มันสารภาพแล้ว”